

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. No	054-01-13
Дата	14, 02 2020г.

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

1121
[Signature]

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,

На основание чл.87, ал.1 от Конституцията на Република България и чл.76, ал.1 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, внасяме Законопроект за изменение и допълнение на Наказателния кодекс, съвместно с мотиви и предварителна оценка на въздействието.

Молим законопроектът да бъде разпределен за разглеждане, обсъждане и приемане според предвидения в Правилника за организацията и дейността на Народното събрание ред.

ВНОСИТЕЛИ:

[Signature]
Симеон Симеонов
Табел Цолов
Маргарита Киселева
Михаил Александров

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО СЪБИНИЕ

Проект!

**ЗАКОН ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА
НАКАЗАТЕЛНИЯ КОДЕКС**

§1. В чл.2 се създават нови алинеи 3 и 4 със следното съдържание:

„(3) Ал.2 не се прилага когато с изрична разпоредба на последващия закон е предвидено друго.

(4) Ал.2 се прилага винаги, независимо от посоченото в ал.3, когато с последващ закон престъпният характер на дадено деяние бъде отменен или за дадено престъпно деяние бъде предвидено по-леко наказание както по вид, така и по размер.“

§2. Във чл.79, ал.2 се създават нови точки 2, 3, 4 и 5 със следното съдържание:

„2. тежки престъпления по Глава първа, Раздел I от Особената част, извършени от президента или от вицепрезидента при или по повод изпълнението на функциите им;

3. тежки престъпления по Глава първа и Глава осма, раздели II и IV от Особената част, извършени от народен представител, от член на Европейския парламент, от министър-председател, от заместник-министър председател, от министър, от заместник-министър, от управител или от подуправител на Българската народна банка, от член на Сметната палата, от омбудсман, от заместник-омбудсман, от член на Висшия съдебен съвет, от съдия, от съдебен заседател, от прокурор, от следовател, от областен управител, от заместник-областен управител, от кмет, от заместник-кмет или от съдия в Конституционния съд;

4. тежки престъпления по Глава шеста от Особената част, извършени от лице по точка 2 при или по повод изпълнението на съответната длъжност;

5. престъпления по чл.283а – без оглед на това дали дееца е заемал посочена в точка 2 длъжност, стига да е извършил деянието докато имал качеството на длъжностно лице и в това си качество е заемал отговорно служебно положение.“

§3. Чл. 81 се изменя и допълва и придобива следната редакция:

„Чл.81. (1) Давността спира, когато започването или продължаването на наказателното преследване зависи от разрешаването на някой предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт.

(2) Давността спира и през времето, през което деецът заема длъжност, за която разпоредба на Конституцията, на закон или на международен акт предвижда имунитет срещу наказателно преследване. В тези случаи давността спира за всички престъпления, независимо от обхвата на имунитета.

(3) В случаите по ал.2 давността започва пак да тече когато имунитетът бъде свален или отпадне докато деецът продължава да заема съответната длъжност, но само по отношение на конкретното деяние, по повод на което имунитетът е свален или е отпаднал.

(4) Давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване, и то само спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

(5) Независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в член 80.

(6) Когато в срока от започването на давността според предвиденото в чл.80, ал.3 има включен период от време, в който деецът е заемал длъжност по ал.2, този период от време не се взема в предвид за целите на ал.5. В тези случаи, ако не е налице изтекъл срок по ал.5 без вземане в предвид на времето на заемане на длъжността по ал.2, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, равен на два пъти срока по чл.80, включително времето на заемане на длъжността по ал.2.

(7) Наказателното преследване се изключва винаги, когато от започването на давността според предвиденото в чл.80, ал.3 са изтекли тридесет години, а в случаите на убийство на две или повече лица – петдесет и три години.“

§4. Член 283а се изменя и допълва и придобива следната редакция:

„Чл.283а. (1) Ако престъпленията по чл.282 и 283 са свързани с приватизацията, с даването под наем, на концесия или под аренда, както и с внасянето в търговски дружества на държавна, на общинска и на кооперативна собственост, както и на собственост на юридически лица, наказанието е:

1. по чл.282, ал.1 – лишаване от свобода от две до осем години и глоба от десет хиляди до двадесет хиляди лева;

2. по чл.282, ал.2 – лишаване от свобода от пет до петнадесет години и глоба от двадесет и пет хиляди до петдесет хиляди лева;

3. по чл.282, ал.3 и 4 – лишаване от свобода от десет до тридесет години и глоба от петдесет хиляди до двеста хиляди лева;

4. по чл.283 – лишаване от свобода от една до шест години и глоба от пет хиляди до десет хиляди лева.

(2) Във всички случаи по ал.1 съдът постановява и лишаване от права по чл.37, ал.1, точки 6, 7 и 9.

(3) Във всички случаи по ал.1 съдът постановява и конфискация на имуществото в следните предели:

1. в случаите по ал.1, точки 1 и 2 – на част от имуществото, но не по-малко от една втора;

2. в случаите по ал.1, точка 3 – на цялото имущество;

3. в случаите по ал.1, точка 4 – на част от имуществото, но не повече от една втора.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНА РАЗПОРЕДБА

§5. Законът влиза в сила в деня на обнародването му в Държавен вестник.

ВНОСИТЕЛИ:

Василка Тунат
Стефанов Стефанов
Павел Цопов
Маргарита Кимонва
Николай Александров

МОТИВИ

КЪМ ЗАКОНОПРОЕКТ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАТЕЛНИЯ КОДЕКС

I. ОБЩИ МОТИВИ

1. Наред с множеството положителни последици от падането на комунистическия режим и установяването на демокрация и свободна икономика, българското общество стана свидетел и на изключително уродливи явления. Едно от най-ярките такива е свързано с начина, по който беше извършена приватизацията, която в много случаи може да бъде окачествена единствено като планднешко ограбване на националното богатство на България. Десетки предприятия бяха разпродадени за жълти стотинки, като т.нар. „чуждестранни инвеститори“ придобиваха тези предприятия не с цел да инвестират в тях и да ги развиват, а за да ги закрийт, с цел да премахнат конкуренцията за собствените си предприятия в своите страни. Според статистическите данни българският брутен вътрешен продукт, изчислен на глава от населението и коригиран спрямо покупателната способност, достигна нивата отпреди 1989 г. едва през 2018 г. Т.е. икономическият резултат от Промените беше рязко обедняване на българския народ, като възстановяването на икономиката отне 30 години. Вносителите смятаме, че една от основните причини за този факт е престъпният начин, по който беше извършена т.нар. „масова приватизация“.

2. Друго уродливо явление, което продължава и до ден днешен, е отдаването на концесия на българските природни ресурси, от които други „чуждестранни инвеститори“ реализират огромни печалби. Таксите, които концесионерите плащат за експлоатацията на природното богатство на България бледнеят пред печалбите, които биват извлечани и изнасяни от страната. Следва да бъде взет в предвид и фактът, че най-големите концесионери днес, са и приватизатори на съответните индустрии, т.е. въпросът с отдаването на концесия на българските природни ресурси е тясно и неразривно свързан с приватизацията.

3. Описаното в предходните точки 1 и 2 създава изключителен, но справедлив гняв в българския народ. Пред очите на всички ни българската индустрия беше разграбена. Предприятията, които очевидно са силно печеливши и продължават да функционират и до днес, биват източвани и печалбите от тях биват изнасяни в чужбина.

4. Вносителите смятаме, че в огромното мнозинство от случаите става дума за дивашка корупция. Приватизацията беше извършена, естествено, от високопоставени държавни служители. До този момент не беше предприет абсолютно никакъв опит приватизационните сделки да бъдат проверени и при установяването на нарушения – виновните да бъдат подведени под отговорност. През тези 30 години се смениха много правителства, но никое не направи дори елементарна проверка на действията на предходните. Това създаде у гражданите обоснованото чувство, че политиките са недосегаеми, че смяната на управлението няма значение, че с идването на ново

правителство нищо не се променя. Така цветът на нацията, подтикнат от създаденото обосновано убеждение за липса на всякаква справедливост, избра емиграцията, а милиони от тези, които останаха, отказват да участват в политическия процес (което е видно от нивата на избирателната активност), защото са твърдо убедени, че изборите и демократичните практики не работят и нищо не променят. Българският народ, подобно на тоталитарните времена, намираще утеха само в сатирата. Както по времето на комунизма единствената широко разпространена форма на съпротива бяха политическите вицове, така през демокрацията прякорите на властимащите изразяваха и изразяват това, което беше (и за съжаление – все още е) публична тайна. Фактът, че министър, отговорен за приватизацията, беше наречен „Господин 10%“, като се имаше в предвид рушвета, получаван за сключване на приватизационните сделки, говори повече от всичко друго.

5. Едва сега главният прокурор започва проверка на приватизацията. От изнесената в медиите информация обаче изглежда, че това ще бъде формален жест. От Прокуратурата вече беше разпространена информация, че за периоди, за които има изтекла давност, само ще бъдат огласени резултатите от проверката. Следва да бъде отбелязано, че макар това начинание на Прокуратурата да е правилно, започването на проверка, при която държавното обвинение заявява, че е наясно, че е налице изтекла давност, е смущаващо. Наказателното преследване е недопустимо при изтекла давност, а действия, предприети от Прокуратурата при условията на изтекла давност, са на практика противозаконни. Съответно от изключителна важност е спешното даване на възможност тази правилна и желана десетилетия от българския народ инициативата на главния прокурор да бъде проведена законосъобразно.

6. Вносителите сме на твърдо мнение, че Народното събрание е длъжно да вземе мерки виновните за ограбването на България да бъдат подведени под отговорност. Принципът на справедливостта, прогласен в Преамбюла на Конституцията, изисква това. С оглед на изключително лошото историческо наследство обаче това трябва да стане по начин, който съответства на демократичните принципи и на правовата държава. Последното е особено важно, тъй като именно историческият опит говори, че ако за поправянето на гигантските несправедливости не бъдат взети адекватни и принципни мерки, общественото напрежение, което тези несправедливости създават, неизбежно избива в авторитаризиране на управлението и в крапа сметка – в извънредно правосъдие. Такъв развой също трябва да бъде избегнат на всяка цена, тъй като извънредното правосъдие също не е годно да даде истинска справедливост, или както е казано в Светото Евангелие – не може чрез сатаната да бъде гонен дявола.

7. Единственият начин за постигане на целите, посочени в предходната точка 6, е премахването на погасителната давност за преследване на тежките длъжностни престъпления, извършвани от най-високопоставените управленци и от лица, които упражняват значителни властови правомощия – най-вече органи на държавната власт, предвидени в Конституцията, като към тези са прибавени също и техните заместници, както и съдебните заседатели – с оглед на това, че заседателите са мнозинство в първоинстанционните наказателни състави и могат да предопределят изхода на едно

дело. Вносителите смятаме, че предложените от нас изменения и допълнения са обосновани от защитата на справедливостта и са пропорционални и адекватни на преследваната цел с оглед на обществения интерес.

II. ОТНОСНО РЕШЕНИЕ №12 ОТ 2016 г. НА КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД

8. Със Закон за изменение допълнение на Наказателния кодекс, приет от 43. Народно събрание, обн. ДВ, бр.74 от 26 септември 2015 г., (по-нататък – „ЗИД на НК от 2015 г.“) бяха приети промени, които предвиждаха отпадане на давността за преследване на определени тежки престъпления, извършени по време на комунистическия режим. Тези промени бяха оспорени от главния прокурор и отменени от Конституционния съд (КС) с Решение №12 от 13 октомври 2016 г. (по-нататък – „Решение №12 от 2016 г.“). Това налага да бъде направен анализ на мотивите на Решение №12 от 2016 г. и на направеното с тях каузално тълкуване на Конституцията, с цел вносителите да обосновем, че настоящият законопроект е конституционносъобразен.

9. На първо място трябва да бъде посочено, че основен конкретен мотив на КС за отмяната на ЗИД на НК от 2015 г., е некачественото определяне както на лицата, така и на престъпленията, спрямо които давността отпада. КС е заключил, че кръгът на лицата, спрямо които няма да бъде прилагана давност е дефиниран по начин, който не позволява тяхното точно определяне, което прави разпоредбите на ЗИД на НК от 2015 г. непропорционални на преследваната цел. Относно престъпните състави, КС се е мотивирал с факта, че за визирания в ЗИД на НК от 2015 г. период са действали множество наказателни закони, съответно дефинирането на съставите с препратки към сега действащият НК се явява негодно за определянето на престъпленията, за които давността отпада.

10. Настоящото предложение не страда от посочените в предходната точка 9 пороци. Тъй като се касае за длъжностни престъпления, лицата, за които давността ще отпадне, са определяеми и това са лицата, имащи качеството на длъжностни лица по смисъла на чл.93, т.1 от НК. За по-общият случай – престъпленията по Глава шеста и Глава осма, раздели II и IV, лицата, спрямо които давност няма да бъде прилагана са конкретно посочени с наименованието на заеманата длъжност. Относно престъпните състави, вносителите заявяваме, че предложението има значение само за деяния, криминализирани по сега действащия НК, с оглед на принципа, че никой не може да бъде преследван за деяние, което не е било прогласено за престъпление към момента на извършването му (чл.5, ал.3 от Конституцията), като в настоящия законопроект, при препращането към съответните състави от Особената част на НК, не е предвиден времеви период, който да излиза извън времето действие на този НК, т.е. предложението е свързано именно с времеви предели на действие на този НК. Така възприетите в настоящия законопроект определения се характеризират с висока степен на конкретност, поради което вносителите смятаме, че принципът за предвидимост на законодателството е спазен. Същевременно естеството на посочените изрично и изчерпателно длъжности е такова, че може да бъде направено обосноваването

предположение, че лицата, заемащи такива длъжности, са били недосегаеми за наказателно преследване по политически причини. Най-малкото – за значителна част от тези длъжности Конституцията предвижда имунитет, което затруднява значително както възбуждането, така и извършването на действията по наказателното преследване.

11. На следващо място следва да бъдат разгледани по-общите мотиви в Решение №12 от 2016 г., което ще направим в следващите точки.

12. В Решение №12 от 2016 г. КС е изложил следните принципни мотиви:

12.1. Със закон може да бъде разширяван кръга на престъпленията, за които наказателното преследване не се изключва по давност, извън изрично посочените в чл.31, ал.7 от Конституцията престъпления срещу мира и човечеството. В абзац 4, започващ на стр.17 и продължаващ на стр.18 от Решение №12 от 2016 г., е посочено следното: *„Няма конституционна пречка законодателят да разшири този кръг от престъпления при съобразяване на субстанциалните елементи на правовата държава...“*. С този мотив на КС вносителите на настоящия законопроект сме напълно съгласни.

12.2.1. В абзац 1 на стр.28 от Решение №12 от 2016 г. е посочено още: *„Последващият акт на справедливост не може да бъде дефинитивно отречен, защото възстановяването на нарушен баланс е конституционно оправдана цел – още в преамбюла на Конституцията от 1991 г. справедливостта е въздигната в основополагаща ценност. Обществено оправдано е авторите на деяния, чието преследване е осуетено по политически причини, свързани с особеностите на тоталитарния режим, да бъдат лишени от възможността да се ползват от изтекла в недемократични условия давност.“*

12.2.2. Цитираният в предходната точка 12.2.1 мотив на КС е пряко свързан с характера на измененията по ЗИД на НК от 2015 г. В този смисъл даденото от КС разрешение е каузално и не е пряко приложимо към настоящият законопроект. Вносителите обаче смятаме, че следва да изложим своето становище, че възможността за предприемане на последващ акт за поправянето на една несправедливост, трябва да бъде призната и за всяка съществена несправедливост, чието поправяне е затруднено до невъзможност поради политически и конюнктурни причини. Упражняването на власт, независимо от условията, винаги дава възможност за отбягване на наказателната отговорност чрез използването както на механизмите на самата власт, така и чрез използването на създадени при упражняването на властта отношения – връзки, контакти, зависимости и прочие. Действително при демократични условия последното би трябвало да бъде по-трудно, но не може да бъде напълно изключено. Отбягването на наказателната отговорност чрез преки или непреки властови методи и средства е основен компонент на корупцията. Всеки, който отбягва наказателно преследване по този начин, независимо от характера и вида на деянията, може и трябва да бъде наречен корумпиран. Ако деянията са във връзка с изпълнение на функциите на съответната властова длъжност и с тези деяния е нанесена вреда на обществото като цяло, и/или деецът е извлякъл облаги за себе си или за друго, това е корупция *par excellence*. А

корупцията е проявената форма на най-върховната възможна несправедливост. Тя разяжда обществото от върха му до неговите най-дълбоки устои. Характерно за тоталитарните режими е, че те са корумпирани по самата своя същност. Последното обаче не значи, че демокрацията, като антипод на тоталитаризма, е имунизирана от корупция. Напротив – ако има нещо по уродливо, покварено и извратено от тоталитарния режим, то това е корумпираната демокрация.

12.2.3. Поради изложеното в предходната точка 12.2.2, следва да бъде направен анализ доколко демократичните условия, каквито те са по Конституцията, могат да възпрепятстват използването на властта за отбягване на наказателната отговорност. Демокрацията дава възможност на народа да променя периодично състава на законодателната и изпълнителната власт. Това по принцип способства, чрез промяна на властта, на корумпираните предходни управници да бъде потърсена и наказателна отговорност от новата власт, но по никакъв начин не гарантира това. Демократичният контрол е изключително с предварителен характер. След като гражданите са избрали даден парламент, съответно този парламент избере правителство, възможността на гражданите да оказват ефективно влияние върху действията на парламента и правителството, е крайно ограничена. Съответно едно новоизбрано правителство може и да е обещавало предизборно на гражданите да потърси отговорност, с цел да спечели електорална подкрепа, но след това да не изпълни обещанията си. Това може да се повтори многократно, както всъщност сме свидетели и че става в действителност. Недопустимо е в резултат отговорността, за това че избраната власт не изпълнява поетите ангажменти и не преследва активно корупционните деяния, (а често – самата тя се корумпира), като позволява с бездействието си да изтече давността, да бъде стоварвана върху народа. Гражданите не разполагат с ефективни механизми да принудят властта да действа, поради което аргументът, че демокрацията сама по себе си гарантира навременно преследване на всички престъпни деяния, е несъстоятелен. Последното е особено вярно по отношение на властовите корупционни престъпни деяния.

12.2.4. Още повече – съгласно действащата Конституция специално съдебната власт (включително Прокуратурата), която всъщност следва да осъществи наказателното преследване във всички негови стадии, се формира изцяло извън прекия демократичен процес. Гражданите, които нямат ефективни средства за текущ контрол дори върху пряко избрания от тях орган – парламента, са лишени напълно от такива върху непряко излъчваната съдебна власт. Последното произтича от факта, че съгласно Конституцията съдебната власт всъщност е самовъзпроизвеждаща се, без никакво участие на суверена, дори косвено такава. 14 от 25-те членове на Висшия съдебен съвет се избират от самите органи на съдебната власт. Съответно единственото възможно заключение е, че макар Конституцията от 1991 г. да основава днешната българска държава на демократични начала, Основният закон не съдържа достатъчно гаранции за пълното практическо осъществяване на тези начала така, че те сами по себе си да са достатъчни за недопускането на несправедливост.

12.2.5. Не е спорно, че посоченият в предходната точка 12.2.4 значителен порок на Конституцията по отношение на формирането на и контрола над съдебната власт може да бъде отстранен само чрез конституционна промяна, приета от Велико Народно събрание, за което обаче в момента липсва ясно видима политическа воля. Последното обаче не само не следва, а дори с още по-голяма сила трябва да бъде аргумент в подкрепа на онези действия, които могат да бъдат извършени и от обикновено Народно събрание и които да противодействат колкото е възможно повече на покваряването (буквалния синоним на думата „корупция“ в българския език е думата „поквара“) на властта и за преодоляването на съкрушителните отрицателни последици на тази поквара и на несвършеното конституционно устройство.

13.1. Относно отпадането на давността с обратна сила, КС се е произнесъл по повод §35 от ЗИД на НК от 2015 г., като е направил заключение, че §35 е излишен, тъй като отпадането на давността е с обратно действие директно по силата на текста на отменената разпоредба на чл.79, ал.2, т.2 от НК, създадена със ЗИД на НК от 2015 г. Вносителите на настоящия законопроект намират това становище на КС по принцип за логически правилно. Съответно и предвиденото отпадане на давността по настоящия законопроект ще има същото действие с обратна сила. Последното налага да бъдат наведени аргументи защо, за разлика от ЗИД на НК от 2015 г., настоящият законопроект не е противоконституционен.

13.2. На първо място ще бъдат разгледани общите мотиви на КС по отношение на генералната възможност или невъзможност на наказателен закон да бъде придадена обратна сила. Вносителите смятаме, че в това отношение с Решение №12 от 2016 г. КС не се е произнесъл ясно и категорично. Макар да изглежда, че становището на КС е по-скоро в смисъл, че е недопустимо придаването на обратна сила на наказателен закон, мотивите на Решение №12 от 2016 г. в това отношение са доста бегли и вътрешно противоречиви.

13.2.1. От една страна, както беше посочено в точка 12.2.1 по-горе, КС е заявил, че последващият акт на справедливост не може да бъде изначално изключен като противоконституционен. Същевременно обаче, както беше посочено в точка 13.1 по-горе, всяка разпоредба, с която се премахва давността, винаги има обратно действие. Последното е така защото винаги, когато давността се отменя за дадени престъпления, това може да е само следствие от вече случили се събития. Отмяната на давността е действие с изключителна сериозност. Той може да бъде предприет само когато от фактическата действителност е видно по един категоричен начин, че изключването на преследването на дадени престъпления по давност, нарушава справедливостта до степен на пълна нетърпимост. Такова фактическо положение не може да бъде нито предвидено, нито уредено абстрактно. Толкова сериозно заключение може да има само когато справедливостта вече е нарушена, когато вече множество тежки престъпни деяния са останали ненаказани и наказването им е изключено от изтеклата давност. Т.е. актът на отмяна на давността винаги има за цел да поправи една вече възникнала несправедливост – както за вече възникналите случаи по същество, така и за в бъдеще по принцип. Ако не бъде признато, че специално по отношение на института на

давността обратното приложение на наказателния закон е допустимо, то тогава установеното от КС, че отпадането на давността, като акт на последваща справедливост, е допустимо и може да бъде легитимно, ще бъде без практическо приложение. Ако отпадането на давността е възможно само за в бъдеще, законът който предвижда това отпадане ще бъде лишен от главното си основание, от основната причина, обосноваваща неговото приемане.

13.2.2. В абзац 2, започващ на стр.28 и продължаващ на стр.29 от Решение №12 от 2016 г., КС е направил анализ на чл.15, точка 1 от Международния пакт за граждански и политически права (МПГПП), като КС заключава, че с тази разпоредба „се въвежда забрана са въвеждане само на такива норми с обратен действие, които се отнасят до престъплението или до съдържанието на наказанието, т.е. криминализират деяние, което не е било престъпно към момента на осъществяването му или утежняват предвидените санкционни последици. **Институтът на давността за наказателно преследване се намира извън обхвата на тази забрана.**“ Съответно по-нататък в Решение №12 от 2016 г. са изложени мотиви, свързани с противоконституционността на ЗИД на НК от 2015 г. на базата на несъразмерност на използваното средство, поради неяснотата на разпоредбите за кръга на лицата и вида на престъпните деяния, за които ЗИД на НК от 2015 г. отменя давността.

13.2.3. Вносителите на настоящия законопроект смятаме, че така изложени, мотивите на Решение №12 от 2016 г. водят към заключението, че обратното прилагане на наказателен закон е забранено по принцип само по отношение на новото обявяване на дадени деяния за престъпни и по отношение на утежняването на наказанията. По отношение на давността, включително нейното удължаване или пълната ѝ отмяна, наказателният закон може да има обратен действие, ако с него се постига една легитимна цел по пропорционален начин. Тъй като актът на последваща справедливост, както беше посочено по-горе, по принцип винаги има легитимна цел, остава само средствата за постигането на тази цел да са пропорционални. Като сме конкретизирали както лицата, така и престъпните деяния, за които предлагаме отмяна на давността, вносителите на настоящия законопроект смятаме, че същият не страда от пороците на ЗИД на НК от 2015 г., довели до неговата отмяна, т.е. че настоящият законопроект предвижда пропорционални средства за постигане на преследваната от същия легитимна цел.

13.3.1. На последно място трябва да бъде адресиран конкретният мотив на КС, че с отпадането на давността с обратна сила е било създадено вътрешно противоречие в НК – конфликт с разпоредбата на чл.2, ал.2 от НК. Вярно е, че разпоредбата на чл.2, ал.2 от НК не е така конкретна като чл.15, точка 1 от МПГПП. Поради това, че в наказателното право е недопустимо нито разширително, нито стеснително тълкуване, като тълкуването трябва да бъде стриктно съобразно точния езиков смисъл на разпоредбата, намираме, че разпоредбата на чл.2, ал.2 от НК действително създава съмнение относно това дали освен в приложното поле на криминализирането и наказването, където обратното действие е несъмнено недопустимо, тази забрана се